

1. Het gemis van Wolf en Storm

Gerdien staat te snikken bij haar paarden. Ze moest net afscheid nemen van Storm, haar lieve hond.¹ Het lijkt wel of de paarden aanvoelen dat Gerdien verdriet heeft. Ze leggen hun hoofden op Gerdiens schouder. Gerdien slaat haar armen om Moonlight en Daimont heen. Freek staat stil achter haar. Ook hij heeft een brok in zijn keel. Opeens draait Gerdien zich om.

'O Freek, ik vind het zo erg.' Met betraande ogen kijkt ze hem aan.

'Ik ook, Gerdien. Zullen we een eindje met de paarden gaan rijden? Dan haal ik Linda op.'

'Oké', zegt ze met een matte glimlach, terwijl ze Moonlight uit de stal haalt.

'Ik kom zo met Linda hiernaartoe. Waar zullen we heen gaan?'

Gerdien haalt haar schouders op.

Freek loopt de stal uit. Hij doet zijn jas dicht.

Even later loopt hij in de wei, waar zijn pony's Linda en Milly lopen. Ze komen naar hem toe.

'Jullie zijn braaf. Linda, jij mag met mij mee.'

Freek pakt de pony bij de halster en loopt naar het hek.

Milly loopt mee. Ze wil ook uit de wei.

'Nee Milly, nu niet. Jij mag de volgende keer mee.'

Vlug gaat Freek met zijn pony door het hek en hij loopt

1. Zie deel 8 van de serie: *Freek en Gerdien – Een sluwe insluiper*

richting de grote schuur, waar een ring in de muur zit. Met het touw aan de halster maakt hij Linda daaraan vast. Daarna loopt hij de schuur binnen, waar het zadel en het hoofdstel hangen.

‘Feek, Feek, ik wil ook paard rijden op Uultje!’ roept Anne terwijl hij de schuur inloopt.

‘Jij mag straks op Juultje rijden. Eerst gaan Gerdien en ik rijden. Daarna halen wij je op.’

‘Echt waar?’

‘Ja, echt waar.’ Opeens bedenkt Freek zich. Als hij nu eerst met Anne en Juultje naar Gerdien gaat! Gerdien is dol op Anne en dat leidt haar af.

‘Anne, ik heb iets moois bedacht. Wij gaan nu met Juultje naar Gerdien. Is dat geen goed idee?’

‘Heel goed’, zegt Anne parmantig. Freek schiet in de lach. Hij brengt Linda weer in de wei en loopt naar Juultje die aan het grazen is. Hij pakt de pony bij de halster en loopt naar het hek, waar Anne wacht.

Freek opent het hek en meteen komen Milly en Linda ook naar het hek toe.

‘Eerst mag Juultje. Jullie mogen een andere keer.’

Als Freek door het hek is, zegt Anne: ‘Ikke nu op rug rijden van Uultje.’

Freek tilt Anne op en zo gaan ze naar de schuur waar het zadeltje en het hoofdstel van Juultje hangen.

‘We gaan Juultje eerst opzadelen. Dat is veiliger voor je, Anne.’

‘Ja, ja!’ Het kleine mannetje springt van plezier.

Moeder komt naar buiten. 'Freek, wat ga je doen?' Freek vertelt over het verdriet van Gerdien over haar honden. En dat hij door Anne mee te nemen voor afleiding wil zorgen.

'Dat vind ik een goed idee. Jij vindt het ook erg hè, Freek?' Zijn moeder kijkt hem aan.

'Ja mam, ik was ook zo gehecht aan de honden.'

'Ga maar vlug', zegt moeder en ze opent het hek.

Freek gaat met Anne en Juultje naar de boerderij van Gerdien. Ze lopen het erf op, maar ze zien Gerdien nergens.

'Kom Anne, we gaan Gerdien opzoeken.' Ze gaan naar de stal. Anne zit heel parmantig op de minipony. Als ze vlak bij de schuur zijn, steekt Gerdien haar hoofd om de deur. 'Ha Anne, wat kun jij al goed paardrijden!' Gerdien loopt naar hem toe en knuffelt hem.

'Daarom bleef je zolang weg, Freek. Ik heb Moonlight al gezadeld en ik was al van plan om je op te halen. Zullen we een klein eindje gaan rijden terwijl jij naast Anne blijft lopen? Ik rijd dan stapvoets. Daarna gaan we naar jouw huis en zadel jij Linda.'

'Oké! Anne, we gaan samen met Gerdien rijden.'

'O, Dien, Dien.' Anne straalt van plezier. Gerdien loopt de schuur in waar Moonlight al op haar wacht. Ze maakt haar paard los en loopt met haar naar buiten. Dan klimt ze op Moonlight. Ze zet haar linkervoet in de stijgbeugel en zwaait haar rechterbeen eroverheen.

'Ik word steeds leniger, Freek.'

'Ja, dat zie ik, maar je wordt ook langer, daarom kun je nu zo op je paard klimmen', lacht Freek.

'Ikke ook rijden, Dien!'

'Ja, wij gaan samen rijden, dat is gezellig. Kom maar, dan gaan we.'

Anne rent naar Juultje, die al door Freek van de ring is losgemaakt.

'Tom maar, een, tee, die!' roept Anne vrolijk.

Freek kijkt naar Gerdien en hij ziet dat ze blij naar Anne kijkt.

'Tom Uultje, rijden.'

Gerdien en Freek schieten in de lach om het kromme taaltje van Anne. Parmantig rijdt Anne naar het keukenraam.

Gerdiens moeder doet het raam open.

'Ha Anne, jij kunt ook al goed paardrijden', zegt ze vrolijk.

Heftig knikt Anne met zijn hoofdje en hij roept: 'Ja, eel goed.'

Lachend kijkt Riet hen na. Wat is Freek een fijne vriend. Hij voelt goed aan hoe Gerdien zich voelt. Ze sluit vlug het keukenraam. Het is koud. Gelukkig zijn de kinderen warm aangekleed. Riet kijkt hen na.

Plotseling staat Gerdien stil.

Freek heeft al zijn aandacht voor Anne nodig, zodat hij niet van het kleine paardje af valt. Terwijl Gerdien stopt, loopt hij nog een stukje door. Freek kijkt achterom.

'Gerdien, wat is er? Waarom sta je stil?'

Gerdien wijst naar het kruispunt voor hen.

Freek kijkt en hij schrikt. De twee herdershonden die aan komen lopen, lijken op Storm en Wolf. Maar dat kan immers niet. Opeens hoort Freek de man die erbij loopt, zijn honden roepen: 'Alex, Felix, hier!'

Gerdien blijft roerloos staan en ze kijkt maar naar de honden.

'Feek, Feek, lopen', zegt Anne.

'Gerdien, wat lijken ze op Storm en Wolf, hè? Maar die man riep hele andere namen en de honden kwamen meteen naar hem toe.'

'O Freek, ze lijken zo sprekend op mijn honden. Ik schrok zo.'

'Ik ben ook geschrokken! Zullen we weer gaan? Anne wil graag verder.'

'Ja, natuurlijk.' Stil rijdt Gerdien verder, maar dan trekt Anne haar aandacht.

'Dien, Dien? Ikke kan goed rijden, hè?'

Vertederd kijkt Gerdien naar Anne.

'En of jij goed kunt rijden, net als ik!'

'Ja, ja?' Glunderend kijkt Anne naar Gerdien. Zijn hele gezichtje straalt.

'Wat ben je toch een lieverd. Zullen we iets harder gaan rijden?'

'Ja, ja!' Freek laat Juultje iets harder rijden, terwijl hij Anne goed vasthoudt. Anne schatert van plezier.

Dan naderen ze het gevaarlijke kruispunt. Gerdien en Freek kijken goed of er geen verkeer aan komt. 'Rijen, rijden', roept Anne ongeduldig.

'Anne, we moeten eerst goed kijken of er geen auto of brommer aan komt', zegt Gerdien.

'Broem, broem', zegt Anne.

'Ja, jij kent het geluid van een brommer goed, hè?' lacht Gerdien.

'Nu kunnen we oversteken. Anne, kom maar', zegt Freek, die nog een keer heel goed kijkt.

'Tom, tom Uultje', zegt Anne.

Gerdien schiet in de lach.

Anne kijkt haar boos aan. 'Ikke ben toch wel lief?'

Voordat Gerdien iets kan zeggen, neemt Freek Juultje bij het hoofdstel en rent de kruising over, terwijl hij met zijn andere hand Anne vasthoudt. Gerdien blijft staan omdat er weer verkeer aan komt. Even later rijdt Gerdien weer naast Anne.

'Anne, jij bent heel lief, hoor.'

'Jij ook, oor.' Anne lacht met zijn hele gezicht. Nadat ze een poosje gereden hebben, kijkt Freek op zijn horloge en zegt: 'Gerdien, we moeten naar huis. Om zes uur gaan we eten.'

'Ikke wil nog niet naar uis.'

'Mama gaat lekkere aardappelpannenkoeken bakken, die vind jij toch zo lekker, Anne?'

'Ja, ja, lekker!', zegt Anne.

'Nou, ik lust ook wel aardappelpannenkoeken. Mag ik ook blijven eten?' Gerdien kijkt Anne aan.

'Tuurlijk, jij bent ief. Uultje tom, hadde rijen.'

Freek pakt Juultje bij het hoofdstel en de minipony gaat harder lopen.

'Mooi, mooi!' Anne schatert het uit.

Na een poosje lopen ze het erf van Freek op.

Even later zitten ze te smullen van de aardappelpannenkoeken. De oogjes van Anne vallen bijna dicht. Zo moe is hij van het ponyrijden.